



Arrest

**nr. 343 447 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2026.

Gelet op het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 maart 2026 waaruit blijkt dat de zaak in het bijzijn van de verzoekende partij wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 24 maart 2026 om 11 uur.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 2004.

1.2. Verzoeker dient op 20 januari 2026 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 24 februari 2026 gehoord door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, een Koerd en soennitisch moslim te zijn, geboren op 7 mei 2004 in S., een dorp gelegen in het district Pshdar, provincie Suleimaniya.

In Irak studeerde u computerwetenschappen aan de universiteit van Suleimaniya. Tijdens uw studies kwam u op een trouwfeest een meisje genaamd 'S.M.W. tegen. Haar vader was het hoofd van uw stam en tevens een belangrijk PUK-partijlid ("Patriotische Unie Koerdistan"). U voelde zich meteen aangetrokken tot S. en via uw nicht slaagde u erin haar toe te voegen op Facebook. Nadat jullie een tijdje stuurden met elkaar, verklaarde u uw liefde aan haar, hetgeen door haar beantwoord werd. Ze vertelde u wel dat ze reeds was uitgetrouwde aan haar neef, maar ze dit huwelijk niet wilde laten doorgaan en met u wilde trouwen. Ze stelde voor om eens af te spreken aan de universiteit waar ze studeerde, daar zij ook een vriendin had die hier studeerde. Eind juni 2025 echter kwam het haar moeder via een vriendin van haar ter ore dat jullie een relatie hadden. Haar moeder nam haar gsm in beslag en vond daar de bewijzen van jullie relatie. Hierop belde haar vader met uw vader en zei dat hij zijn dochter ging doden en dat uw vader hetzelfde moest doen met u, hetgeen uw vader weigerde. Uw vader werd wel zeer kwaad op u voor wat u gedaan had en stelde voor dat u onmiddellijk onderdook bij uw tantes. Nadien kwam de familie van S. vergezeld van leden van 'Asayesh' (veiligheidsdienst) naar uw ouderlijke woning op zoek naar u. Ze bevelen uw vader om u uit te leveren. Nadat ze nogmaals drie keer terug kwamen zoeken naar u zonder resultaat, arresteerde Asayesh uw broer op een dag; dit met een drogreden. Ze stuurden een foto naar uw vader van uw broer en zeiden dat hij kon kiezen tussen u of uw broer. Uw vader kreeg hierop een hartaanval en belandde in het ziekenhuis, waarna Asayesh uw broer vrijliet en uw familie sindsdien met rust laat. In september 2025 nam S. nog eenmaal contact met u op en zei dat u het land diende te verlaten, zowel voor u als voor haar veiligheid. U had al eerder gepoogd een schengenvizum te bemachtigen, echter dit werd geweigerd. Op 9 september 2025 slaagde u er dan eindelijk in Irak te verlaten via de luchthaven van Erbil, van waaruit u met een paspoort en visum voor Libië het vliegtuig nam.

Via Jordanië vloog u naar Libië. U wilde van hieruit doorreizen naar Europa, echter u werd ontvoerd door een lokale milizie en enkele maanden opgesloten. U kwam pas vrij na het betalen van losgeld. Nadien reisde u door met de boot naar Italië, en wilde u verder reizen naar Groot-Brittannië. U verbleef drie weken in de 'jungle' van Duinkerken van waaruit u wilde doorreizen naar Groot-Brittannië, echter op 19 januari 2026 werd u door de politie gearresteerd daar u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar een gesloten centrum van waaruit u een verzoek om internationale bescherming indiende op 20 januari 2026.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de familie van S.. U vermoedt dat ze u nog altijd zoeken daar u vernam van een vriend waarmee u in Libië was dat hij gerepatriëerd werd naar Irak en na aankomst ondervraagd werd door de neef en broer van S. over waar u was.

Ter staving van uw verzoek legt u een foto neer van uw ontvoering in Libië, een schoolrapport uit Irak en een medisch attest van uw vader. Tevens legt u video's neer van u en S., een video van uw werk aan de grens met Iran en een video van uw ontvoering in Libië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Immers, aan uw vrees ten aanzien van de familie van S. omwille van een verboden liefdesrelatie kan geen geloof gehecht worden.

Zo zijn uw verklaringen aangaande het door u geschetste verloop van de relatie met S. weinig overtuigend te noemen. U stelt dat u S. ontmoette op een trouwfeest waarbij u een band had met de bruidegom en S. een band met de bruid (zie CGVS, p.7 en 8). U kan echter geeneens de naam van de bruid in kwestie geven of duiden wat precies de band was tussen S. en de bruid (zie CGVS, p.8). Ook zegt u dat u S. nog niet kende voor het huwelijk, maar zij u opviel en u dan via uw nicht haar facebookprofiel verkreeg waarna u haar kon contacteren (zie CGVS, p.8). U bent echter vaag te noemen over hoe uw nicht dan precies wist wie zij was: zo zegt u eerst dat uw nicht wist dat S. van Kaladze was en vele dorpelingen kende waarbij ze navraag deed naar S., om vervolgens te zeggen dat ze kennis had met de familie van S. en toch niet wist dat ze van Kaladze was (zie CGVS, p.8). Dat u hier vaag en onduidelijk over bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens beweert u dat u begon 'te sturen' met S. nadat zij uw vriendschapsverzoek op Facebook had geaccepteerd; echter uw verklaringen zijn wederom vaag en weinig gedetailleerd te noemen. Zo werd u gevraagd in detail te beschrijven hoe deze gesprekken verliepen, waarop u niet verder komt dan te zeggen dat u 'hallo' zei, u stuurde dat u haar wilde leren kennen en zij 'oké' antwoordde (zie CGVS, p.8 en 9). Nadien werd u nogmaals gevraagd wat jullie zoal stuurden waarop u vaag en in het algemeen antwoordde dat het 'was zoals vrienden' (zie CGVS, p.8), hetgeen nu niet geheel doorleefd van uwentwege overkomt. Dat u voorts al in diezelfde maand nadat u haar pas leerde kennen zonder meer naar haar stuurde dat u haar graag zag zonder dat u zelfs maar met haar had afgesproken en u doet uitschijnen dat jullie slechts oppervlakkige gesprekken hadden, doet de wenkbrauwen fronzen (zie CGVS, p.9). Dat zij uw gevoelens meteen beantwoordde, is zo mogelijks nog minder aannemelijk te noemen.

Hetgeen de twijfels aangaande de door u geschetste aard van uw relatie met S. nog meer versterkt, is het feit dat u geeneens de namen van haar broers weet, terwijl zij samen met haar vader nota bene diegenen zijn die u zou moeten vrezen (zie CGVS, p.10). Dat u bovendien gevraagd naar haar hobby's en interesses niet verder komt dan te zeggen dat ze haar 'werk de max' vond (zie CGVS, p.11), is weinig doorleefd. Ook gevraagd naar een specifieke positieve herinnering aan jullie relatie waar u in detail over kan vertellen, komt u niet verder dan te zeggen dat u het fijn vond dat ze haar vader altijd probeerde te overtuigen om het huwelijk met haar neef te ontbinden (zie CGVS, p.11), wat een vreemd en volstrekt nietszeggend antwoord van uwentwege is. Dat u eveneens enkel in het algemeen kan zeggen dat ze mooi en knap was, gevraagd naar wat u zo aantrok in haar en u vervolgens, doorg gevraagd hiernaar, simpelweg herhaalt dat haar gezicht knap was (zie CGVS, p.11), is zo mogelijks nog minder doorleefd te noemen. Dat u ten slotte in detail gevraagd werd hoe uw afspraak met haar in het park aan de universiteit verliep en u niet verder komt dan zeggen dat het 'een normaal gesprek' was, spreekt boekdelen (zie CGVS, p.11).

Dat u voorts stelt dat zij al voor haar bezoek aan u op de universiteit vermeldde dat ze was uitgehuwelijkt aan haar neef maar u hier geen graten in zag, valt evenmin te geloven (zie CGVS, p.9-11). U zegt immers dat u al wist dat haar vader het stamhoofd alsmede een belangrijk en machtig lid van de PUK was en dat de familie conservatief was op het vlak van relaties, en ze dus al was uitgehuwelijkt aan haar neef (zie CGVS, p.10-12). Dat u dan zeer naïef dacht dat jullie liefde alles zou overwinnen en het probleem zich vanzelf ging oplossen, is geenszins aannemelijk (zie CGVS, p.11). Dat eveneens S. diezelfde mening was aangedaan, valt zo mogelijks nog minder te geloven daar de gevolgen voor haar nog telkenmale ernstiger waren te noemen. Dat zij voor een oppervlakkige relatie waarbij er af en toe werd gechat zelfs haar leven op het spel zou zetten, valt moeilijk te geloven.

Het CGVS heeft bovendien twijfels bij de door u geschetste conservatieve houding van de familie van S. en haar zogezegde uithuwelijking aan haar neef. Zo zegt u wel dat ze zeer conservatief waren op het vlak van relaties (zie CGVS, p.12), echter dit valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen als zou zij zelf hebben

gestudeerd en werkzaam zijn geweest als verpleegster, ze bovendien een gsm had en toegang tot sociale media en ze ogenschijnlijk vrijelijk mocht rond bewegen daar ze u zonder problemen kon bezoeken aan de universiteit, hetgeen toch elementen zijn die afbreuk doen aan de door u beweerde conservatieve aard van haar familie (zie CGVS, p.9 en 10). Uw uitleg als zou de familie een onderscheid maken en enerzijds wel vrij zijn geweest op het vlak van werk en studie en anderzijds zeer conservatief op vlak van relaties, overtuigt weinig (zie CGVS, p.12). Zoals reeds in supra beschreven, mocht S. immers zich ogenschijnlijk vrij bewegen en had ze een gsm en sociale media. Men zou verwachten dat, mocht haar familie werkelijk zo streng zijn op vlak van haar sociale relaties, dat bovenstaande minstens zou worden ingeperkt, in casu quod non. Dat S. bovendien reeds 27 jaar was toen u haar ontmoette en ze zagezegd was beloofd aan haar neef maar nog altijd niet gehuwd was, valt al helemaal moeilijk te rijmen (zie CGVS, p.11). Immers, waarom haar familie zolang zou blijven wachten met het huwelijk als ze toch al vanaf haar kindertijd beloofd was aan haar neef, is een raadsel. Uw uitleg als dat zij zich altijd verzet zou hebben en om uitstel vroeg, hetgeen haar vader dan toeliet, overtuigt wederom weinig (zie CGVS, p.11). Immers, indien de familie dusdanig conservatief was zoals u beweert en haar wilde uithuwelijken, zou men verwachten dat ze wat dwingender te werken zouden zijn gegaan jegens S., in casu quod non. Dat haar vader ogenschijnlijk alle geduld van de wereld leek te hebben en keer op keer haar vraag om uitstel zonder meer respecteerde zonder dat zij daarvoor een gepronounced uitleg gaf, kan niet worden aangenomen.

Voorts, over het uitlekken van jullie relatie en de gebeurtenissen daarna zijn uw verklaringen vaag en weinig geloofwaardig te noemen. Zo zegt u dat haar moeder over u te weten kwam over via haar vriendinnen die jullie zagen praten in het park waarna ze de gsm van S. in beslag nam en bewijzen vond van jullie relatie. Hierna belde haar vader uw vader op en zei dat hij S. ging doden en uw vader hetzelfde met u diende te doen (zie CGVS, p.12). U weet echter geeneens welke vriendin precies de 'bron' was van alle onheil en u kan niet eens zeggen of deze 'vriendinnen' naar haar moeder gingen of haar moeder het 'via via' hoorde (zie CGVS, p.12). U weet evenmin hoe haar moeder de gsm van S. in beslag nam of wat ze precies zag (zie CGVS, p.12). Het CGVS merkt hier voorts bij op dat gegeven dat de familie van S. zo streng was op het vlak van relaties, het vreemd is dat S. zo onvoorzichtig was met haar gsm en bijvoorbeeld uw berichten niet meteen verwijderde of andere voorzorgsmaatregelen trof. Dat u bovendien S. niet meer hoorde buiten één telefoontje dat u van haar kreeg voor uw vertrek, en u niets zinnigs kan zeggen over haar lotgeval en of ze na uw vertrek diende te huwen met haar neef (zie CGVS, p.14), spreekt boekdelen. Men zou immers verwachten dat mocht u echt een liefdesrelatie met haar hebben gehad en u hebben vernomen dat haar familie haar wilde doden omwille van jullie relatie, u zich des te meer zou informeren over haar lotgeval; zij was immers uw geliefde. Dat u dit naliet te doen, versterkt het vermoeden van dat uw relaas niet op de waarheid berust.

Dat haar familie met behulp van de Asayesh vier keer langs kwam bij u thuis op zoek naar u en ook uw broer arresteerde om druk te zetten op uw vader, maar uw broer dan vervolgens al na enkele uren vrijliet enkel en alleen omdat uw vader een hartaanval had gekregen en dan vervolgens nooit nog uw familie lastig viel, overtuigt geenszins (zie CGVS, p.12-14). Dat deze familie u dreigde te doden en tevens S., waardoor er een erenzaak van werd gemaakt en dusdanig driest te werk ging jegens u en uw familie om dan vervolgens enkel en alleen omdat uw vader een hartaanval had alles stopzette, is andermaal weinig geloofwaardig.

Dat u bovendien nog geruime tijd na de feiten in het land verbleef en niet onmiddellijk vertrok, doet verder afbreuk aan de door u beweerde vrees. Zo zegt u dat in juni haar moeder te weten kwam van de relatie en de problemen begonnen. Echter u verliet het land pas enkele maanden later in september, nadat u zich eerst had aangemeld voor een Schengen visum maar dit werd geweigerd en u dan maar genoegen nam met een visum voor Libië (zie CGVS, p.3 en 4). Uw uitleg als zou u het land niet illegaal hebben kunnen verlaten via Iran daar u in Iran op de zwarte lijst staat wegens uw betrokkenheid bij het smokkelen van een strijder van de KDPI (zie CGVS, p.13), overtuigt hoegenaamd niet. Zo zegt u dat deze strijder gearresteerd werd door de Iraanse autoriteiten en uw naam doorgaf, waarna u op de zwarte lijst terecht kwam (zie CGVS, p.13). U weet echter niet eens de naam van de strijder in kwestie en het is bovendien een raadsel hoe deze strijder dan wel uw naam kon doorgeven aan de Iraanse autoriteiten. Hiernaar gevraagd zegt u dat het normaal niet de bedoeling was dat hij uw naam wist, maar deze per ongeluk in zijn bijzijn genoemd werd (zie CGVS, p.13). Zelfs al zou dit het geval zijn, is het nog steeds een raadsel waarom deze strijder zich überhaupt genooddaakt voelde uw naam jegens de Iraanse autoriteiten te noemen en niet gewoon de naam van Kheder Bak, die u opdracht had gegeven hem tot aan de grens te brengen en nota bene familie van de strijder in kwestie was (zie CGVS, p.14). Dat hij bovendien enkel uw voornaam wist en de Iraanse autoriteiten enkel en alleen met deze informatie u wisten te identificeren, is weinig overtuigend. Dat dit bovendien de enige keer was dat u een dergelijke strijder smokkelde tot aan de grens, u dit nooit eerder had gedaan en u dan onmiddellijk in de problemen kwam, is wel heel toevallig en weinig overtuigend. Dat u bovendien nergens verklaart hoe u zelfs maar weet had dat deze strijder uw naam had gegeven en hoe u op de zwarte lijst belandde, spreekt boekdelen. Aan het feit dat u op de zwarte lijst van de Iraanse autoriteiten staat, kan aldus weinig geloof gehecht worden. Dat u aldus uw toevlucht niet zocht tot een snellere wijze om het land te verlaten, maar geduldig een visum afwachtte, doet afbreuk aan uw vrees. Dat u dan uiteindelijk via de luchthaven van Erbil het land verliet terwijl u gezocht werd door de Koerdische veiligheidsdiensten (zie CGVS, p.14), versterkt des

te meer het vermoeden van ongeloofwaardigheid van uw relaas. Men zou immers verwachten dat, mocht u effectief gezocht worden door de Koerdische veiligheidsdiensten, u niet zo gemakkelijk via de luchthaven weg zou geraken.

Dat de familie van S. ten slotte wist dat u naar Libië was gereisd en een vriend van u die samen met u in Libië had verbleven en gerepatriëerd werd naar Irak vragen stelde over u (zie CGVS, p.14), is opnieuw niet aannemelijk. Dat ze over zulke gedetailleerde informatie beschikten over uw reisweg en zelfs vrienden van u wisten te traceren zonder dat u ook maar enige verklaring hiervoor kan bieden, is weinig geloofwaardig (zie CGVS, p.14).

Er kan bijgevolg weinig geloof gehecht worden aan de door u geschetste 'verboden' relatie met S. en de daaropvolgende problemen met haar familie.

Waar u nog aangeeft tijdens uw reisweg in Libië het slachtoffer te zijn geweest van ontvoering voor losgeld en hier slecht behandeld te zijn geweest (zie CGVS, p.15), merkt het CGVS op dat, hoe laakbaar deze feiten ook mogen zijn, hieruit geen vrees kan worden afgeleid ten aanzien van uw land van herkomst zijnde Irak.

Aangaande de door u opgeworpen mentale en fysieke problemen die u ondervond ten gevolge van de foltering in Libië en de slechte omstandigheden in Frankrijk en België (zie CGVS, p.15,16), merkt het CGVS op dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980.

Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Immers de door u neergelegde video waarover u zelf niets verklaarde maar waarvan het CGVS vermoedt dat dit een video van u en S. betreft, heeft weinig bewijswaarde en kan voorgaande vaststellingen geheel niet ombuigen. Deze video kan immers eender waar met eender wie zijn opgenomen.

U legt nog een medisch attest neer aangaande de hartaanval van uw vader. Ook hier moet worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden opgemaakt in welke omstandigheden uw vader deze hartproblemen kreeg. Aldus kan dit document geenszins uw ongeloofwaardige relaas ombuigen.

Aangaande de video en foto omtrent uw ontvoering in Libië en uw schoolattest merkt het CGVS op dat dit zaken betreft zoals uw scholing en de ontvoering in Libië die reeds in supra besproken werden en/of niet betwijfeld worden. Deze hebben dan ook geen invloed op bovenstaande beoordeling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (...) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat

zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (...). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Autonome Regio Koerdistan (RAK) bestaat uit de provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, waarbij laatstgenoemde in mei 2025 officieel de 19e provincie van Irak werd, nadat zij zich had afgescheiden van de provincie Suleymaniyah. Desondanks blijven de bronnen die voor het opstellen van de bovengenoemde rapporten zijn gebruikt, Halabja als een integraal onderdeel van Suleymaniyah beschouwen. Bijgevolg hebben de volgende ontwikkelingen betrekking op zowel het gouvernement Suleymaniyah als Halabja, ook al wordt alleen de naam Suleymaniyah genoemd. In 2022 telde de provincie Suleymaniyah ongeveer 1.963.346 inwoners.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In maart 2021 hebben de Koerdische en Iraakse regeringen na langdurige onderhandelingen een begrotingsakkoord bereikt waarin onder meer de verdeling van de olie-inkomsten wordt vastgelegd. Dit blijft echter een bron van spanning tussen de federale entiteit en de centrale overheid, zoals blijkt uit de regelmatige troepenbewegingen in augustus 2024 en juli 2025 rond het olieveld van Garmin. Ondanks deze spanning worden er regelmatig eenheden bestaande uit zowel peshmerga's als soldaten van de Iraakse centrale overheid in de regio ingezet.

In de onderzochte referentieperiode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 vond het overgrote deel van de veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420

aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

Na de aankondiging van de PKK in maart 2025 dat zij haar gewapende strijd zou beëindigen, kwamen in juli 2025 dertig PKK-strijders bijeen in de stad Suleymaniah om hun wapens symbolisch te vernietigen. Na deze ontwapenings- en vredesinspanningen zijn de Turkse aanvallen in de regio drastisch afgenomen en blijft de provincie Suleymaniah vandaag grotendeels gespaard van gevechten of aanvallen.

Iran voert soms aanvallen uit in de provincie, waarbij zowel leden van Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen het doelwit zijn. De provincie herbergt ook verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroeperingen, waaronder de Shorshger en de Zahmatkeshan. In juni 2023 hebben er dodelijke gevechten plaatsgevonden tussen deze twee groeperingen als gevolg van de steeds grotere spanningen tussen hen.

In de hele provincie Souleymania vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot 1 augustus 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleven laag.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 ontheemden. Sinds januari 2014 meldt de IOM 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Op 31 december 2024 telde de provincie Suleymaniah 112.710 ontheemden, waarmee het een van de provincies is met het grootste aantal ontheemden.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Hij verschaft een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen en beginselen. Verzoeker gaat in op een vrees ten opzichte van de Taliban, zijn verwestering als Afghaan en huwelijk met een Belgische echtgenote, zoals blijkt uit zijn “*verklaring volgend verzoek*”.

Verzoeker verschaft verder een stapsgewijze theoretische uiteenzetting omtrent de behandeling van een verzoek om internationale bescherming ten gronde door de commissaris-generaal, waarbij hij ingaat op de verschillende stappen in de beoordeling van de geloofwaardigheid van een verzoek in het licht van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker herhaalt de door hem afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en hekelt dat de commissaris-generaal zich voordoet als “*ervaren relatiedeskundige*”.

Vervolgens gaat verzoeker in de subsidiaire beschermingsstatus. Hij citeert uit een rapport en het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken. Verzoeker acht een intern vluchtalternatief in Baghlan niet mogelijk.

3. Aanvullende nota

Verzoeker heeft op 24 maart 2026, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota overgemaakt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, stipt de Raad aan dat de formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten, nadat zijn geheime liefdesrelatie met S. werd ontdekt en hij werd gezocht door de vader van S. en leden van de veiligheidsdienst. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente overwegingen, die door de Raad worden bijgetreden:

“Zo zijn uw verklaringen aangaande het door u geschetste verloop van de relatie met S. weinig overtuigend te noemen. U stelt dat u S. ontmoette op een trouwfeest waarbij u een band had met de bruidegom en S. een band met de bruid (zie CGVS, p.7 en 8). U kan echter geeneens de naam van de bruid in kwestie geven of duiden wat precies de band was tussen S. en de bruid (zie CGVS, p.8). Ook zegt u dat u S. nog niet kende voor het huwelijk, maar zij u opviel en u dan via uw nicht haar facebookprofiel verkreeg waarna u haar kon contacteren (zie CGVS, p.8). U bent echter vaag te noemen over hoe uw nicht dan precies wist wie zij was: zo zegt u eerst dat uw nicht wist dat S. van Kaladze was en vele dorpelingen kende waarbij ze navraag deed naar S., om vervolgens te zeggen dat ze kennis had met de familie van S. en toch niet wist dat ze van Kaladze was (zie CGVS, p.8). Dat u hier vaag en onduidelijk over bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Vervolgens beweert u dat u begon ‘te sturen’ met S. nadat zij uw vriendschapsverzoek op Facebook had geaccepteerd; echter uw verklaringen zijn wederom vaag en weinig gedetailleerd te noemen. Zo werd u gevraagd in detail te beschrijven hoe deze gesprekken verliepen, waarop u niet verder komt dan te zeggen dat u ‘hallo’ zei, u stuurde dat u haar wilde leren kennen en zij ‘oké’ antwoordde (zie CGVS, p.8 en 9). Nadien werd u nogmaals gevraagd wat jullie zoal stuurden waarop u vaag en in het algemeen antwoordde dat het ‘was zoals vrienden’ (zie CGVS, p.8), hetgeen nu niet geheel doorleefd van uwentwege overkomt. Dat u voorts al in diezelfde maand nadat u haar pas leerde kennen zonder meer naar haar stuurde dat u haar graag zag zonder dat u zelfs maar met haar had afgesproken en u doet uitschijnen dat jullie slechts oppervlakkige gesprekken hadden, doet de wenkbrauwen fronzen (zie CGVS, p.9). Dat zij uw gevoelens meteen beantwoordde, is zo mogelijks nog minder aannemelijk te noemen.

Hetgeen de twijfels aangaande de door u geschetste aard van uw relatie met S. nog meer versterkt, is het feit dat u geeneens de namen van haar broers weet, terwijl zij samen met haar vader nota bene diegenen zijn die u zou moeten vrezen (zie CGVS, p.10). Dat u bovendien gevraagd naar haar hobby’s en interesses niet verder komt dan te zeggen dat ze haar ‘werk de max’ vond (zie CGVS, p.11), is weinig doorleefd. Ook gevraagd naar een specifieke positieve herinnering aan jullie relatie waar u in detail over kan vertellen, komt u niet verder dan te zeggen dat u het fijn vond dat ze haar vader altijd probeerde te overtuigen om het huwelijk met haar neef te ontbinden (zie CGVS, p.11), wat een vreemd en volstrekt nietszeggend antwoord van uwentwege is. Dat u eveneens enkel in het algemeen kan zeggen dat ze mooi en knap was, gevraagd naar wat u zo aantrok in haar en u vervolgens, doorgevraagd hiernaar, simpelweg herhaalt dat haar gezicht knap was (zie CGVS, p.11), is zo mogelijks nog minder doorleefd te noemen. Dat u ten slotte in detail gevraagd werd hoe uw afspraak met haar in het park aan de universiteit verliep en u niet verder komt dan zeggen dat het ‘een normaal gesprek’ was, spreekt boekdelen (zie CGVS, p.11).

Dat u voorts stelt dat zij al voor haar bezoek aan u op de universiteit vermeldde dat ze was uitgehuwelijkt aan haar neef maar u hier geen graten in zag, valt evenmin te geloven (zie CGVS, p.9-11). U zegt immers dat u al wist dat haar vader het stamhoofd alsmede een belangrijk en machtig lid van de PUK was en dat de familie conservatief was op het vlak van relaties, en ze dus al was uitgehuwelijkt aan haar neef (zie CGVS, p.10-12). Dat u dan zeer naïef dacht dat jullie liefde alles zou overwinnen en het probleem zich vanzelf ging oplossen, is geenszins aannemelijk (zie CGVS, p.11). Dat eveneens S. diezelfde mening was aangedaan, valt zo mogelijks nog minder te geloven daar de gevolgen voor haar nog telkenmale ernstiger waren te noemen. Dat zij voor een oppervlakkige relatie waarbij er af en toe werd gechat zelfs haar leven op het spel zou zetten, valt moeilijk te geloven.

Het CGVS heeft bovendien twijfels bij de door u geschetste conservatieve houding van de familie van S. en haar zogezegde uithuwelijking aan haar neef. Zo zegt u wel dat ze zeer conservatief waren op het vlak van relaties (zie CGVS, p.12), echter dit valt moeilijk te rijmen met uw verklaringen als zou zij zelf hebben gestudeerd en werkzaam zijn geweest als verpleegster, ze bovendien een gsm had en toegang tot sociale media en ze ogenschijnlijk vrijelijk mocht rond bewegen daar ze u zonder problemen kon bezoeken aan de universiteit, hetgeen toch elementen zijn die afbreuk doen aan de door u beweerde conservatieve aard van haar familie (zie CGVS, p.9 en 10). Uw uitleg als zou de familie een onderscheid maken en enerzijds wel vrij zijn geweest op het vlak van werk en studie en anderzijds zeer conservatief op vlak van relaties, overtuigt weinig (zie CGVS, p.12). Zoals reeds in supra beschreven, mocht S. immers zich ogenschijnlijk vrij bewegen en had ze een gsm en sociale media. Men zou verwachten dat, mocht haar familie werkelijk zo streng zijn op vlak van haar sociale relaties, dat bovenstaande minstens zou worden ingeperkt, in casu quod non. Dat S. bovendien reeds 27 jaar was toen u haar ontmoette en ze zogezegd was beloofd aan haar neef maar nog altijd niet gehuwd was, valt al helemaal moeilijk te rijmen (zie CGVS, p.11). Immers, waarom haar familie zolang zou blijven wachten met het huwelijk als ze toch al vanaf haar kindertijd beloofd was aan haar neef, is een raadsel. Uw uitleg als dat zij zich altijd verzet zou hebben en om uitstel vroeg, hetgeen haar vader dan toeliet, overtuigt wederom weinig (zie CGVS, p.11). Immers, indien de familie dusdanig conservatief was zoals u beweert en haar wilde uithuwelijken, zou men verwachten dat ze wat dwingender te werken zouden zijn gegaan jegens S., in casu quod non. Dat haar vader ogenschijnlijk alle geduld van de wereld leek te

hebben en keer op keer haar vraag om uitstel zonder meer respecteerde zonder dat zij daarvoor een gegronde uitleg gaf, kan niet worden aangenomen.

Voorts, over het uitlekken van jullie relatie en de gebeurtenissen daarna zijn uw verklaringen vaag en weinig geloofwaardig te noemen. Zo zegt u dat haar moeder over u te weten kwam over via haar vriendinnen die jullie zagen praten in het park waarna ze de gsm van S. in beslag nam en bewijzen vond van jullie relatie. Hierna belde haar vader uw vader op en zei dat hij S. ging doden en uw vader hetzelfde met u diende te doen (zie CGVS, p.12). U weet echter geeneens welke vriendin precies de 'bron' was van alle onheil en u kan niet eens zeggen of deze 'vriendinnen' naar haar moeder gingen of haar moeder het 'via via' hoorde (zie CGVS, p.12). U weet evenmin hoe haar moeder de gsm van S. in beslag nam of wat ze precies zag (zie CGVS, p.12). Het CGVS merkt hier voorts bij op dat gegeven dat de familie van S. zo streng was op het vlak van relaties, het vreemd is dat S. zo onvoorzichtig was met haar gsm en bijvoorbeeld uw berichten niet meteen verwijderde of andere voorzorgsmaatregelen trof. Dat u bovendien S. niet meer hoorde buiten één telefoontje dat u van haar kreeg voor uw vertrek, en u niets zinnigs kan zeggen over haar lotgeval en of ze na uw vertrek diende te huwen met haar neef (zie CGVS, p.14), spreekt boekdelen. Men zou immers verwachten dat mocht u echt een liefdesrelatie met haar hebben gehad en u hebben vernomen dat haar familie haar wilde doden omwille van jullie relatie, u zich des te meer zou informeren over haar lotgeval; zij was immers uw geliefde. Dat u dit naliet te doen, versterkt het vermoeden van dat uw relaas niet op de waarheid berust.

Dat haar familie met behulp van de Asayesh vier keer langs kwam bij u thuis op zoek naar u en ook uw broer arresteerde om druk te zetten op uw vader, maar uw broer dan vervolgens al na enkele uren vrijliet enkel en alleen omdat uw vader een hartaanval had gekregen en dan vervolgens nooit nog uw familie lastig viel, overtuigt geenszins (zie CGVS, p.12-14). Dat deze familie u dreigde te doden en tevens S., waardoor er een erezaak van werd gemaakt en dusdanig driest te werk ging jegens u en uw familie om dan vervolgens enkel en alleen omdat uw vader een hartaanval had alles stopzette, is andermaal weinig geloofwaardig.

Dat u bovendien nog geruime tijd na de feiten in het land verbleef en niet onmiddellijk vertrok, doet verder afbreuk aan de door u beweerde vrees. Zo zegt u dat in juni haar moeder te weten kwam van de relatie en de problemen begonnen. Echter u verliet het land pas enkele maanden later in september, nadat u zich eerst had aangemeld voor een Schengen visum maar dit werd geweigerd en u dan maar genoeg nam met een visum voor Libië (zie CGVS, p.3 en 4). Uw uitleg als zou u het land niet illegaal hebben kunnen verlaten via Iran daar u in Iran op de zwarte lijst staat wegens uw betrokkenheid bij het smokkelen van een strijder van de KDPI (zie CGVS, p.13), overtuigt hoegenaamd niet. Zo zegt u dat deze strijder gearresteerd werd door de Iraanse autoriteiten en uw naam doorgaf, waarna u op de zwarte lijst terecht kwam (zie CGVS, p.13). U weet echter niet eens de naam van de strijder in kwestie en het is bovendien een raadsel hoe deze strijder dan wel uw naam kon doorgeven aan de Iraanse autoriteiten. Hiernaar gevraagd zegt u dat het normaal niet de bedoeling was dat hij uw naam wist, maar deze per ongeluk in zijn bijzijn genoemd werd (zie CGVS, p.13). Zelfs al zou dit het geval zijn, is het nog steeds een raadsel waarom deze strijder zich überhaupt genooddaakt voelde uw naam jegens de Iraanse autoriteiten te noemen en niet gewoon de naam van Kheder Bak, die u opdracht had gegeven hem tot aan de grens te brengen en nota bene familie van de strijder in kwestie was (zie CGVS, p.14). Dat hij bovendien enkel uw voornaam wist en de Iraanse autoriteiten enkel en alleen met deze informatie u wisten te identificeren, is weinig overtuigend. Dat dit bovendien de enige keer was dat u een dergelijke strijder smokkelde tot aan de grens, u dit nooit eerder had gedaan en u dan onmiddellijk in de problemen kwam, is wel heel toevallig en weinig overtuigend. Dat u bovendien nergens verklaart hoe u zelfs maar weet had dat deze strijder uw naam had gegeven en hoe u op de zwarte lijst belandde, spreekt boekdelen. Aan het feit dat u op de zwarte lijst van de Iraanse autoriteiten staat, kan aldus weinig geloof gehecht worden. Dat u aldus uw toevlucht niet zocht tot een snellere wijze om het land te verlaten, maar geduldig een visum afwachtte, doet afbreuk aan uw vrees. Dat u dan uiteindelijk via de luchthaven van Erbil het land verliet terwijl u gezocht werd door de Koerdische veiligheidsdiensten (zie CGVS, p.14), versterkt des te meer het vermoeden van ongelofwaardigheid van uw relaas. Men zou immers verwachten dat, mocht u effectief gezocht worden door de Koerdische veiligheidsdiensten, u niet zo gemakkelijk via de luchthaven weg zou geraken.

Dat de familie van S. ten slotte wist dat u naar Libië was gereisd en een vriend van u die samen met u in Libië had verbleven en gerepatriëerd werd naar Irak vragen stelde over u (zie CGVS, p.14), is opnieuw niet aannemelijk. Dat ze over zulke gedetailleerde informatie beschikten over uw reisweg en zelfs vrienden van u wisten te traceren zonder dat u ook maar enige verklaring hiervoor kan bieden, is weinig geloofwaardig (zie CGVS, p.14)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker hiertoe manifest in gebreke blijft.

5.1.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het verschaffen van een theoretisch overzicht van de verschillende stappen in de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een

beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal zich voordoet als een “*ervaren relatiedeskundige*”, maar doet hiermee geen afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal verwacht terecht dat verzoeker voldoende doorleefde, concrete en coherente verklaringen kan afleggen omtrent het verloop van de verboden liefdesrelatie en de daaruit voortvloeiende problemen, wat de kern van zijn vluchtrelaas uitmaakt. Waar verzoeker in de punten III.4. en III.5. bovendien ingaat op de situatie in Afghanistan, moet worden vastgesteld dat deze argumentatie geenszins betrekking heeft op verzoekers dossier, zodat dit derhalve ook niet dienstig is.

5.1.4. Verzoeker laat volgende passage in de bestreden beslissing verder volstrekt onbesproken, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt: *“Waar u nog aangeeft tijdens uw reisweg in Libië het slachtoffer te zijn geweest van ontvoering voor losgeld en hier slecht behandeld te zijn geweest (zie CGVS, p.15), merkt het CGVS op dat, hoe laakbaar deze feiten ook mogen zijn, hieruit geen vrees kan worden afgeleid ten aanzien van uw land van herkomst zijnde Irak.*

Aangaande de door u opgeworpen mentale en fysieke problemen die u ondervond ten gevolge van de foltering in Libië en de slechte omstandigheden in Frankrijk en België (zie CGVS, p.15,16), merkt het CGVS op dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980”. Deze beoordeling blijft derhalve overeind.

5.1.5. Wat betreft de bespreking van de door verzoeker neergelegde documenten, verwijst de Raad naar de beoordeling hiervan door de commissaris-generaal, die op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kan gelezen. Ook hier moet de Raad vaststellen dat verzoeker deze beoordeling volstrekt onbesproken laat, zodat hij deze niet aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt.

5.1.6. De bij aanvullende nota overgemaakte getuigenis van verzoeker – waarvan ook niet kan worden nagegaan of deze daadwerkelijk door verzoeker werd opgesteld – kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. De Raad wijst erop dat aanvullende nota’s niet kunnen worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. Aanvullende nota’s dienen niet om hiaten in het verzoekschrift op te vullen. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is immers niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. De in de aanvullende nota verschaftte verklaringen konden reeds eerder in het verzoekschrift worden aangehaald, waartoe verzoeker in gebreke bleef. De getuigenis in de aanvullende nota kan dan niet worden aangewend om de hiaten van het verzoekschrift op te vullen. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op het volgende. De neergelegde getuigenis betreft niet meer betreft dan louter *post factum* verklaringen, die tot stand zijn gekomen na reflectie en de confrontatie met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal. Deze *post factum* verklaringen kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Ook het betoog in deze getuigenis dat het persoonlijk onderhoud plaatsvond tijdens de Ramadan en dat verzoeker ten tijde van onderhoud door extreme honger en uitputting niet in staat was om zijn verhaal te vertellen, kan geen afbreuk doen aan de hierboven gedane vaststellingen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hiervan geen enkel gewag heeft gemaakt tijdens het persoonlijk onderhoud zelf. Evenmin kan uit de notities blijken dat er sprake was van een toestand die verzoeker duidelijk verhinderde om volwaardige verklaringen af te leggen. Ook verzoekers verwijzing naar psychologische druk en stress, die niet wordt gestaafd door een medisch attest, werd niet eerder opgeworpen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij de gelegenheid had om alle problemen te vertellen, waarop hij enkel aangaf dat hij over Libië niet in detail heeft verteld. Verzoeker bevestigde ook alle vragen en de tolk goed te hebben begrepen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 15). Verder moet de Raad opmerken dat de Nederlandstalige tekst – die niet is gestructureerd en van het ene onderwerp naar het andere springt – wordt gekenmerkt door onlogische zinnen, die het gevolg lijken te zijn van een incorrecte vertaling (waar bijvoorbeeld wordt aangegeven dat “*daarna werd ik verliefd, omdat S. toen één jaar oud was*”). Het komt niet aan de Raad toe om te gissen naar wat precies wordt bedoeld, noch om te gissen of bepaalde vermeldingen in de getuigenis het gevolg zijn van incorrecte vertalingen, dan wel tegenstrijdige verklaringen uitmaken met de eerder afgelegde verklaringen.

5.1.7. De Raad sluit zich aan bij het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, zoals hierboven uiteengezet. Het betoog van verzoeker is geenszins dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem aangehaalde redenen die een terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg zouden staan, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

5.1.8. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van 5vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal een uitgebreide evaluatie heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in Irak. Deze uitgebreide veiligheidsanalyse kan op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen, waarnaar de Raad verwijst. Na een zorgvuldige analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar landeninformatie, doch voegt noch het betreffende rapport, noch een consulteerbare hyperlink toe aan zijn verzoekschrift. De Raad kan op basis van het citaat in het verzoekschrift niet achterhalen uit welke bron deze afkomstig is. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift zelf naar *“het rapport van het UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013*, doch dit betreft duidelijk een foutieve verwijzing. Het citaat heeft immers betrekking op Irak en maakt gewag van incidenten in 2024 en begin 2025. Wat er ook van zij, de inhoud van het door verzoeker verschaft citaat ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde landeninformatie en is derhalve niet van aard om afbreuk te doen aan diens analyse van de veiligheidssituatie. Verzoekers verwijzing naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken, kan evenmin afbreuk doen aan de gedane beoordeling van de veiligheidssituatie. Dergelijk reisadvies richt zich tot niet-onderdanen, heeft betrekking op niet-essentiële reizen en kan niet zonder meer worden overgenomen voor Iraakse onderdanen. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een intern vluchtalternatief voor Baghlan, zijn regio van oorsprong, moet de Raad andermaal opmerken dat deze vermelding geen betrekking heeft op verzoekers dossier en nogmaals de slodderigheid waarmee huidig verzoekschrift werd opgesteld blootlegt.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug

te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES